

Arrest

nr. 276 932 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCLK, die *loco* advocaat G. VAEREWYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Uganda en behoort u tot de Alur stam. U bent afkomstig uit Kampala. In 2010 studeerde u af aan de Uganda Christian University in Mukono. U werkte intussen op verschillende plaatsen als sociaal werker. In 2011 begon u te werken voor "EATEL Uganda" als customer care representative.

U vatte eveneens een masterstudie in Human Resource Management aan. In 2015 leerde u in een winkelcentrum E. kennen. U begon een relatie en ging in november 2016 samenwonen in Naaliya (Kampala). In december 2016 vroeg E. u ten huwelijk. U aanvaardde zijn aanzoek en gaf hem de toestemming om volgens de traditie bij uw familie om uw hand te gaan vragen. Op 12 februari 2017 kwam E. bij uw familie en overhandigde ze een gift van vier miljoen Ugandese shillings (ongeveer duizend euro), waarmee jullie verlovings werd beklonken. In juli 2017 vertelde E. u dat volgens de traditie van zijn Sebei stam en de traditie in zijn familie, een vrouw dient besneden te worden als ze huwt. U gaf hem te kennen dat u niet akkoord was met deze praktijk en dat deze gewoonte in uw stam niet bestond. Jullie gesprek mondde uit in een ruzie waarbij u slachtoffer werd van een mishandeling door E.. U belde de volgende dag naar uw zus C. (K.) en vertelde haar over het voorval. Nadat uw zus E. via telefoon confronteerde met het gebeuren snoerde hij haar de mond. Na het incident bij G. (J.), een broer van E., te hebben aangekaart zei hij u enkel dat een besnijdenis belangrijk was binnen de familietraditie. Van P., een vriend van E., kreeg u meer begrip doch ving bot nadat hij E. met de mishandelingen had geconfronteerd. U besloot bij E. te blijven en zweeg vervolgens beiden over de hele zaak. In dezelfde periode stopte u met werken en hield u bezig met het huishouden en uw masterstudie die door E. werd gefinancierd. In oktober 2017 kaartte E. opnieuw aan dat u besneden diende te worden. Wederom mondde het gesprek uit in een ruzie en werd u door E. toegetakeld omdat u bij uw standpunt bleef. U kon aan verdere mishandeling ontkomen door buiten te glippen. Onderweg belde u uw zus C. die in de buurt woonde. U ging samen naar de politie, waar u een aangifte deed tegen E.. De dienstdoende agent raadde u aan de volgende dag op medisch onderzoek te gaan. Hij verwittigde ook zijn collega waarna u allen samen naar uw huis ging. Na eerst te hebben geweigerd de deur te openen liet E. de agenten binnen. Hij verdraaide echter uw verhaal en ontkende u tot een besnijdenis te hebben willen dwingen. Nadat de agenten en uw zus vertrokken bleef u bij E.. De volgende ochtend regelde u via de politie een attest waarmee u naar het medisch centrum kon. U werd er onderzocht, kreeg medicatie en werd voor één nacht gehospitaliseerd. De volgende dag vertrok u naar huis. Na het voorval hield E. zich kalm. Rond 12 april 2018 mondde de eis van E. om u te laten besnijden weer uit tot een zwaar fysiek treffen. Na u te hebben mishandeld ging hij het huis uit. U belde uw zus C. die met u afsprak om een aangifte te doen bij de politie. De afdeling Child and Family Protection contacteerde E., die weigerde langs te komen. Ze raadden u daarop aan om de zaak via de familie op te lossen. Een telefoon van uw zus C. naar E. leverde niets op. Pas nadat uw moeder E. belde beloofde hij kalm te zijn en u niet te mishandelen. Uiteindelijk verviel E. in zijn oude praktijk waardoor u en uw zus uw vriendin Deborah die als advocate werkte, om raad belden. Na een gesprek van Deborah met E. in juli 2018 hield hij zich rustig. In januari 2019 begon E. opnieuw van u te eisen een besnijdenis te ondergaan en dreigde u om te brengen indien u weigerde. Ondanks de dreigende atmosfeer bleef u bij E. wonen. In februari 2019 bedreigde E. u opnieuw met de dood indien u geen besnijdenis zou accepteren. Hij wierp u voor dat hij voor u had betaald en u diende te doen wat hij u zei. Ook adviseerde hij u niet meer naar de politie te gaan omdat dat tijdverlies was en hij toch meteen vrij zou komen indien ze hem arresteerden. U deed alsnog een aangifte van de bedreigingen bij de politie die E. belde om langs te komen. Nadat hij had geweigerd met de politie te spreken en hij op zakentrip vertrok, belde u uw zus C. en trok bij haar in. Daar E. u bij zijn terugkeer niet thuis aantrof belde hij uw zus met de vraag waar u was. Ze weigerde hem te antwoorden. Zijn oproepen naar u beantwoordde u verder niet en u begon een reis naar uw zus Eli. in Duitsland te plannen. U was in die periode op straat bijna aangereden door een motorfiets en was bang dat E. achter deze gebeurtenis zat. U regelde via de Duitse ambassade een visum en trok voor drie maanden naar uw zus. In september 2019 keerde u terug naar Uganda en trok terug in bij uw zus C.. U zag op uw telefoon dat E. u verschillende keren had proberen bellen terwijl u in Duitsland was. Wanneer hij u opnieuw belde vanop een nummer dat u niet kende, zei hij u dat u nog niet van hem af was en dat hij u kon opsporen. U veranderde van telefoonnummer en werd niet meer lastiggevallen door E.. In oktober 2019 werd u tijdens een wandeling in Naaliya Estates, bijna omvergereden door een motorfietsbestuurder die met een stuk metaal naar u uithaalde. Door alle gebeurtenissen dacht u dat E. achter dit incident zat. Uw familie besloot dat het voor uw veiligheid beter was om Uganda te verlaten. Via uw neef F. verkreeg u van zijn kennis een uitnodiging voor België. U regelde hiermee een visum en nam op 1 februari 2020 een vlucht naar Brussel, waar u op 2 februari 2020 landde. U ging met een Burundese man die u op uw vlucht had leren kennen naar Luik waar u een trein nam naar uw zus Eli. in Duitsland. Op 11 februari 2020 keerde u naar België terug. Op 14 februari 2020 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. In België vernam u via contacten met uw vriendin Deborah dat E. haar had gevraagd waar u was.

U vreest bij uw terugkeer naar Uganda door E. te worden omgebracht omdat u had geweigerd u te laten besnijden. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Ugandees paspoort (d.d. 16/04/2013, geldig tot 16/04/2023); twee diploma's (bachelor of social work & social administration d.d. 09/07/2010 en postgraduate diploma in Human Resource Management class Second Lower d.d. 31/05/2019); uw geboortecertificaat (d.d. 17/05/2011); een kopie met uw vluchtgegevens "Entebbe-Brussel"; een overeenkomst van bruidsschat (d.d. 11/02/2017); uw aangifte van huiselijk geweld bij de politie van Kireka – Kampala (d.d. 05/07/2017); uw aangifte van huiselijk geweld bij de politie van Kireka – Kampala (d.d. 29/03/2019); een politieel medisch verslag van onderzoek van een gewond persoon (d.d. 08/10/2017), een foto van u zelf in het ziekenhuis; een beëdigde verklaring van uw zus K.A.O. ter ondersteuning van uw asielverzoek (d.d. 08/01/2021); print van mailverkeer tussen u en uw vriendin D.O., een historiek Overzicht medisch dossier van het Opvangcentrum Beveren en twee attesten van raadpleging in het AZ Nikolaas in Sint-Niklaas (d.d. 04/03/2020 en d.d. 12/10/2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor uw voormalige partner, E., omdat u van mening bent dat hij u wil (laten) ombrengen omwille van uw weigering een besnijdenis (female genital mutilation -FGM) te ondergaan alvorens hem te huwen (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder "notities" CGVS, p.23,27,28). U zou door uw vasthoudende weigering om u te laten besnijden door hem meermaals zwaar zijn mishandeld. U stelt verder ook uitdrukkelijk dat, behalve uw onwil om een besnijdenis te ondergaan, er geen andere oorzaak is om de veranderde houding van E. tegenover u uit te leggen (notities CGVS, p.23,24,28).

Wat betreft de door u uiteengezette feiten (bedreigingen, een eis om u te laten besnijden en huiselijk geweld vanwege uw verloofde) dient te worden opgemerkt dat deze van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. U heeft vooreerst in dit verband helemaal niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onmogelijk zou zijn geweest om een einde te maken aan uw relatie met E., eens zijn houding naar u toe gewelddadig werd (notities CGVS, p.23,31). Het is immers verbazingwekkend te noemen dat u, ondanks het door u omschreven huiselijke geweld dat u beweert enkele jaren te hebben moeten ondergaan vanwege uw verloofde E. en zijn eis u te laten besnijden voor u hem zou huwen (notities CGVS, p.23,24), ervoor koos om bij hem te blijven en samen te blijven wonen. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u niet van plan was u te laten besnijden. Wat betreft uw levenssituatie in Uganda kan er worden vastgesteld dat u een zelfstandige hoog opgeleide vrouw van in de veertig was, met een werk-carrière. Verder onderhield u een goede relatie met uw eigen familie en gaf u aan dat ze voor u opkwam wanneer u hen om hulp vroeg (notities CGVS, p.7,13,15,24,26). Uw insinuaties bij de DVZ als zou uw huwelijk "gearrangeerd" zijn geweest (zie vragenlijst CGVS d.d. 19/06/2020), komt dan ook helemaal niet overeen met uw uitleg op het CGVS over uw levenssituatie. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u en E. in november 2016 besloten samen te gaan wonen, nadat u mekaar in 2015 in een winkelcentrum had leren kennen (notities CGVS, p.11) en had u, na zijn huwelijksaanzoek te hebben aanvaard, hem aangeraden uw familie om uw hand te vragen (notities CGVS, p.8,9,12,23).

Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat er een schriftelijke overeenkomst aangaande een bruidsschat werd ondertekend door leden van uw familie als die van E. –u legt ter staving hiervan een officieus opgesteld

document neer-, verklaart u in dit verband duidelijk dat er verder geen concrete huwelijksdatum was afgesproken met E. (notities CGVS, p.10). Over deze door u neergelegde schriftelijke overeenkomst legde u uit dat het document louter een verlovingsceremonie inhield (notities CGVS, p.15). U verduidelijkte even verder ook dat deze praktijk een (huwelijks)aanzoek betrof (notities CGVS, p.12). De door u genoemde "echtgenoot" (letterlijk "supouse"), E., dient dan ook verder te worden gezien als uw verloofde (notities CGVS, p.8). Uit uw verklaringen op het CGVS en uit de gegevens in uw visumdossier kan overigens ook worden afgeleid dat u bij uw vertrek uit Uganda helemaal niet gehuwd was. De door u neergelegde beëdigde verklaring van uw zus K.(C.) A.O., waarin ze spreekt over uw officieel huwelijk met uw echtgenoot E., staat dan ook haaks op al deze bovenstaande vaststellingen en kan, gelet het gesolliciteerde en subjectieve karakter, niet als bewijsstuk worden weerhouden.

Daar E. en zijn familie u zonder meer als toekomstige echtgenote hadden gekozen/aanvaard en zelfs een bruidsschat aan uw familie hadden gegeven (notities CGVS, p.14,31), is de plotse wending in de houding van E. en zijn familie tegenover u, in verband met hun eis tot besnijdenis, enigszins verbazingwekkend te noemen. Gevraagd of ze dan aan uw verlovingsceremonie hadden gekoppeld, gelet de traditie binnen hun stam, stelde u dat dit toen "niet het geval" was maar "pas later". Daar besnijdenissen van vrouwen bij uw stam niet gebruikelijk zijn, werd u gevraagd waarom E. en zijn familie dan van u een besnijdenis eisten (notities CGVS, p.30). U gaf hierop enkel aan "Dat weet ik niet, ze eisten het van mij... Dat vraag ik me ook af waarom ze FGM wilden" (notities CGVS, p.30,31). Gelet uw stelling reeds sinds uw schooltijd te hebben geweten dat binnen de stam van E. besnijdenissen van vrouwen voorkomen (notities CGVS, p.30), werd u gevraagd of u beiden over dit onderwerp dan had gesproken, wanneer u beiden besloot jullie relatie een meer officieel karakter te geven. U gaf echter aan: "Nee ik wist dat het bestond maar daar dacht ik niet aan omdat ik dacht het is voor zijn stam" (notities CGVS, p.30). U gaf verder wel aan dat E. u had voorgeworpen dat hij voor u had betaald, waardoor u niet het recht had om hem een besnijdenis voor het huwelijk te weigeren. U was dan ook van mening was dat deze betaling de reden was waarom E. het zich ineens permitteerde gewelddadig tegenover u te zijn en waarom zijn familie plots kwam met een eis tot besnijdenis (notities CGVS, p.26,31). Gelet uw antwoord werd u gevraagd of u E. dat bedrag dan had proberen terug te betalen en u te onttrekken aan uw probleem. U antwoordde echter: "Eigenlijk heb ik daar zelfs niet aan gedacht (VZ lacht), ik dacht ik blijf geduldig, ik dacht dat hij zou veranderen, ik dacht we zijn volwassen en ik wacht, ..." (notities CGVS, p.31). Het feit dat u geen enkel concreet initiatief heeft getoond in deze richting ondermijnt enigszins de ernst van de voornoemde feiten. Het is immers niet te vatten dat u geen enkel concreet initiatief heeft proberen ondernemen om een einde te stellen aan uw situatie.

Ook voor wat betreft het door u aangehaalde huiselijke geweld vanwege uw verloofde is het opmerkelijk dat u, zelfs nadat u bij de politie aangiftes deed van dit geweld jegens u en zelfs na één nacht te zijn opgenomen in het ziekenhuis –u legde hiervan drie politiebureaure documenten neer-, gewoon naar huis bij E. terugkeerde (notities CGVS, p.24,25). Gevraagd naar de reden voor uw handelen, antwoordde u: "Weet u, als je een huwelijk hebt in onze cultuur, als je problemen kent dan geef je dat nog een kans, ja dus je gaat niet meteen weg, dus toen hij me sloeg, ja dat was in hitte van wat er gebeurde, dus wanneer alles kalmeerde keerde ik terug" (notities CGVS, p.28). U voorgehouden dat u toch helemaal niet gehuwd was, werd u opnieuw gevraagd waarom u steeds naar E. terugkeerde. U gaf hierop aan: "Ja ik gaf hem kans, ik dacht dat hij zou veranderen, pas toen hij zei dat hij me zou doden wist ik mijn leven is in gevaar, ik dacht dat met de tijd zou hij veranderen. Daarbij het zou raar zijn als ik zo snel hem zou hebben verlaten; ik wilde geduldig zijn" (notities CGVS, p.28). Uit uw verklaringen blijkt dan ook eerder uw eigen keuze om samen te blijven met uw gewelddadige verloofde, dan een onmacht om iets aan uw situatie te veranderen. Een dergelijke laconieke houding van uw kant zet de ernst van uw voorgehouden vrees bovendien ook volledig op de helling. Dit blijkt te meer uit uw beslissing om, na uiteindelijk van E. te zijn weggegaan in februari 2019 en na drie maanden vakantie bij uw zus in Duitsland te hebben gehouden, terug te keren naar Uganda en u in dezelfde wijk als waar u met E. samenwoonde, te gaan vestigen bij uw zus C. (notities CGVS, p.13,16,19,32). Wat er ook van zij, blijkt uit uw verklaringen dat u zonder problemen een aangifte tegen E. kon doen bij de plaatselijke politie. Uw klacht aangaande het huiselijke geweld werd telkens genoteerd en agenten kwamen samen met u naar huis om met E. te praten. U gaf zelfs aan dat E. zich na dergelijke gesprekken (een tijd) niet meer aan geweld overgaf (notities CGVS, p.15,24,25,26,27). Uit het louter feit dat E. zich arrogant opstelde en zelf niet naar het politiebureau wilde komen wanneer hij door de agenten werd aangesproken/gebeld, wijst verder helemaal niet op een

onwil of onmacht vanwege de Ugandese autoriteiten om u hulp te bieden, zoals u dit beweert (notities CGVS, p.32).

Hoe dan ook, blijkt u intussen sinds februari 2019 uiteen met E.. uw insinuatie dat E. sindsdien u met de dood bedreigde en zou hebben geprobeerd u om te brengen door een onbekende op een motorfiets achter u te sturen en met een metalen voorwerp naar u uit te halen, is echter niet overtuigend (notities CGVS, p.18,19). Op de vraag hoe die man kon hebben geweten dat u precies op dat ene moment op die ene plaats zou voorbijlopen, antwoordde u eerst enigszins ontwijkend: "Ik wil iets vertellen over iets eerder, wat ik zag in ons land, dat soort huiselijk geweld, ik zag veel vrouwen die bedreigd waren door hun man en die waren vermoord, was op zelfde manier, ze zijn vermoord als je man zegt ik vermoord je doen ze dat" (notities CGVS, p.20). Opnieuw gevraagd hoe iemand kon hebben geweten dat u net op dat moment op die bepaalde plaats zou voorbijkomen gaf u aan dit enkel te hebben verondersteld zeggende: "Ik denk dat hij dat kon weten, waar ik was omdat ik bij mijn zus woonde en dat was niet ver van haar huis voorgevallen, misschien kon hij dat raden dat ik daar zou voorbijkomen..." (notities CGVS, p.20), waarmee u helemaal geen concreet antwoord bood op de gedane vaststelling. Stellende dat E. u meermaals belde om u te bedreigen is het overigens verbazingwekkend te noemen dat u aanvankelijk zelfs niet van telefoonnummer was veranderd. U vertelde immers pas na uw terugkeer uit Duitsland en nadat hij u opnieuw had gebeld op uw oud nummer, een ander nummer had genomen. U gaf verder ook aan dat E. u sindsdien niet meer lastig viel omdat hij dat nummer niet kende (notities CGVS, p.17,19,20,32). Waarom E. u, na hem te hebben verlaten omdat u zich niet wilde laten besnijden voor een huwelijk, nog steeds (overal) zou zoeken is overigens een raadsel. U voorgeworpen dat u die niet besneden was dan blijkbaar niet aan zijn vereisten en die van zijn familie voldeed en u gevraagd waarom u nog interessant was voor E. om u te blijven lastig vallen, stelde u: Geen idee, ik was bang van hem, ik was bang dat hij me ergens zou tegenkomen of me laat doden (notities CGVS, p.32). Uw hele uitleg in acht nemend blijkt uw vrees voor E. nogal relatief te noemen. U verklaarde immers, na alle perikelen, in dezelfde wijk als waar u met E. woonde, bij uw zus C. te zijn ingetrokken en zelfs naar die plaats te zijn teruggekeerd vanuit Duitsland. Behalve dat E. uw vriendin Deborah vroeg waar u was, wanneer ze hem toevallig tegenkwam, blijkt uit uw uitleg helemaal niet dat E. u persoonlijk actief zou hebben gezocht (notities CGVS, p.27). Uw bewering dat E. u overal zou gaan zoeken in Uganda, is dan ook louter hypothetisch en niet aannemelijk. Er kan in dit verband overigens worden vastgesteld dat de hele situatie met E. u er niet van weerhield om uw sociale leven verder te zetten. Ondanks uw bewering binnen te zijn moeten blijven door al uw problemen, stelt u even verder dat u alsnog buiten kwam, bij uw familie op bezoek ging, met uw zus ging winkelen, naar de kerk ging (notities CGVS, p.13) en uiteindelijk uw visum voor Duitsland en België was gaan regelen (notities CGVS, p.16,21). Gevraagd waarom het voor u niet mogelijk was om binnen Uganda te verhuizen en zo E. uit de weg te gaan, gaf u enkel aan: "Ja maar hij zei dat hij me zou vinden" (notities CGVS, p.32). Gepolst hoe E. u om het even waar zou kunnen vinden, stelde u: "Hij zei dat hij dat kon en dat hij misschien die vrienden zou aanspreken die bij de geheime dienst zitten". Het is echter helemaal niet overtuigend te noemen dat E., nadat u weigerde op eis in te gaan en u te laten besnijden, u overal zou gaan/laten zoeken, laat staan medewerkers van de geheime dienst ervoor zou aanspreken. Hierop gewezen en gevraagd waarom E. deze moeite zou doen gaf u enkel aan: "Dat vraag ik me ook af, ja in ons land worden vrouwen gedood door hun man dat maakte me bang" en gaf hiermee helemaal geen overtuigende uitleg waarom iemand u om het even waar zou gaan zoeken om u tot een besnijdenis te dwingen, een praktijk die in Uganda overigens bij wet verboden is en waarop gevangenisstraffen staan.

Los van problemen met uw voormalige verloofde E., stelde u geen problemen te kennen in Uganda, noch met burgers, noch met de autoriteiten en gaf u aan geen andere redenen te hebben om niet naar uw land, Uganda, terug te kunnen keren (notities CGVS, p.28,33).

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en geboortecertificaat bevatten enkel uw identiteitsgegevens die door mij niet in twijfel worden getrokken. Evenmin wordt er getwijfeld aan uw opleidingsgraad, die u staft aan de hand van twee opleidingsattesten.

Het blad met uw vlieggegevens ondersteunt uw uitleg over uw reisroute die niet ter vraag staat. Het mailverkeer tussen u en uw vriendin Deborah, kan moeilijk als objectief bewijsstuk worden gezien daar de inhoud kan gemanipuleerd en gesolliciteerd zijn. Wat betreft de medische attesten van raadpleging in het ziekenhuis in Sint-Niklaas, die werden toegevoegd aan uw medisch dossier, dient te worden

opgemerkt dat medische problemen –er wordt gesteld dat u last had van myomectomie waaraan u stelde in het verleden werd geopereerd (notities CGVS, p.15) niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u voor een beoordeling van medische elementen u een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet zonder meer weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van vrees voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In haar verzoekschrift zet verzoekster de feiten en middelen als volgt uiteen:

“1° Historiek:

Verzoekster heeft de Ugandese nationaliteit.

Verzoekster begon een relatie met E. in 2016, ze leerde hem kennen in juni 2015 en ze gingen samenwonen in november 2016.

Deze laatste vroeg haar in december 2016 ten huwelijk.

Enkele maanden later, medio 2017, begon E. steeds vaker te spreken over het gegeven dat volgens zijn stam, vrouwen na het huwelijk besneden dienen te worden.

Hierop volgden diverse discussie en geweldincidenten. Verzoekster bleef desondanks een relatie onderhouden met E..

Dit met diverse periodes van ups en downs alsook diverse (geweld)incidenten en zelfs doodsb bedreigingen.

Verzoekster besloot na het zoveelste incident in 2019 om E. te verlaten en trok in bij haar zus C..

Verzoekster is dat jaar ook een 3-tal maanden afgereisd naar haar andere zus Eli. in Duitsland ten einde alles te laten bekoelen, in september 2019 keerde u terug.

E. bleef u(w familie) geregeld contacteren en bedreigde u ook herhaaldelijk.

Gelet op de aanhoudende angst en diverse incidenten besloot u(w familie) dat het te gevaarlijk was voor u in Uganda en dat het beter was Uganda te gelaten.

In februari 2020 bent u naar België afgereisd, alwaar u een asielaanvraag hebt ingediend. Uw asielaanvraag werd d.m.v. de bestreden beslissing volledig afgewezen.

2° Formele ongeldigheid van de bestreden beslissing:

Uit de aan verzoeker ter kennis gebrachte beslissing kan op geen enkele wijze worden afgeleid of na gegaan of deze beslissing wel werd genomen door een bevoegd persoon.

De kennisgeving vermeldt louter 'De gemachtigde ambtenaar'.

De bestreden beslissing zelfs vermeldt zelfs niet door wie ze werd genomen, noch werd enige stempel of handtekening op aangebracht.

Het is op heden volstrekt onduidelijk door wie de bestreden beslissing werd genomen, noch of de ongekende persoon daartoe voldoende gemachtigd is, minstens is zulks niet na te gaan in de bestreden beslissing.

Het mag duidelijk zijn dat er vanzelfsprekend geen beslissing kan worden genomen door een ongekende of niet gemachtigde persoon.

3° Interfamiliaal geweld:

Verzoekster heeft tijdens haar interview bij het CGVS ten overvloede en in detail beschreven hoe de relatie met E. evolueerde en hoe zijn eisen omtrent de besnijdenis tot steeds meer misbruik, geweld en mishandeling begonnen te lijden.

Verzoekster heeft in dit kader ook herhaaldelijk hulp gezocht bij de lokale politiediensten (zie o.m. aangiftes dd. 07/10/2017 en 28/02/2019), alwaar corruptie en omkoping nog schering en inslag zijn zodat niet alle klachten serieus werden opgevolgd.

Deze laatste hebben en konden evenwel geen gepaste bescherming en hulp bieden aan verzoekster.

Te meer er weinig inmenging van buitenstaanders in de huwelijksrelatie wordt geduld in het thuisland en E. an sich bleef volhouden dat verzoekster hem zijn rechten als echtgenoot weigerde.

Het gegevens van het gebruik van de vrouwelijke besnijdenis in Uganda alsook de het interfamiliaal geweld gepaard gaand hiermee, kan bezwaarlijk niet aannemelijk worden geacht.

3° Duurtijdrelatie:

Verzoekster heeft lange tijd een relatie gehad en blijven onderhouden met E.. Deze relatie kende evenwel diverse periode/fases.

Juni 2015 - Juli 2017: relatie vlot tot het eerste maal aandringen omtrent de vrouwelijke besnijdenis.

Nadien - Maart 2019: samenleven maar diverse incidenten (geweld, bedreigingen, e.d), waarbij beging 2019 ook doodsb bedreigingen volgden.

Verzoekster heeft in deze zelf aangegeven dat ze hoopte in eerste instantie dat E. (van gedacht) zou veranderen, dit gebeurde helaas niet, waarna zij alle moed heeft bijeen moeten roepen alvorens de vlucht te nemen.

De duurtijd van de relatie doet derhalve geen afbreuk aan de vrees die voor het gedrag van E. is ontstaan.

4° Weinig initiatief van verzoekster

Verzoekster heeft zich diverse malen tot de politiediensten gewend, evenwel zonder succes. Zie ook '3°'.

5° Doodsb bedreigingen:

De doodsb bedreigingen welke jegens verzoekster werd geuit begin 2019 vormden de spreekwoordelijk druppel voor haar om haar thuisland te ontvluchten.

Dit te meer gelet op diverse gevallen van andere vrouwen in de onmiddellijke omgeving van verzoekster die (dodelijke) slachtoffer(s) werden van ernstige gewelddaden vanwege hun echtgenoot.

Dit te meer gelet op alle voorgaande incidenten waardoor E. in staat kon worden geacht over te gaan tot ernstige geweld.

Deze doodsb bedreigingen zijn wel degelijk aannemelijk te achten en creëerden in hoofde van verzoekster een reëel risico voor haar leven.

6° Terugkeer naar reis naar Duitsland:

Verzoekster is ten einde een en ander te laten bekoelen tijdelijk en met een reisvisum afgereisd naar haar zus in Duitsland.

Zij is, zoals het hoort, bij het berispen van dit visum teruggereisd naar haar thuisland.

Zij heeft zich gewoon in regel gedragen en had uiteraard ook de hoop dat zij nog een leven zonder E. in haar thuisland zou kunnen opbouwen.

Dat dit ijdele hoop bleek te zijn, kan bezwaarlijk tegen haar ingebracht worden.

7° Sociaal leven:

Verzoekster haar sociaal leven werd wel degelijk beïnvloed door E.'s gedragingen.

Verzoekster leefde de laatste periode in angst, kon niet gewoon buitenkomen, kampte met een depressie, kon geen job uitoefenen, e.d.

Verzoekster was immers haar man ontvlucht en in deze ook verbrand.

Dat verzoekster alvorens de relatie met E. te verbreken wel enige sociaal leven had, doet geen afbreuk aan de wijziging in dit kader die volgde na het verbreken van de relatie met E..

8° Onveilig situatie in thuisland:

Indien verzoeker dient terug te keren naar Uganda, creëert dit voor haar onveilig situatie.

Bij her hernemen van de minste contacten met haar familie of zich vertonen in de haar thuisstand, zal dit immers door E. (kunnen) worden opgepikt.

Er is derhalve een reëel risico voor opnieuw fysiek geweld, waarvan verzoekster reeds herhaaldelijk fysiek geweld, alsook dat E. eventueel zelfs uitvoering zou kennen geven aan zijn doosbedreigingen. Elders in het thuisland een nieuw leven opstarten kan in deze geenszins een oplossing bieden. Dit vormt dat ook een grondslag om verzoekster internationale bescherming toe te kennen.

9° De subsidiaire beschermingsstatus:

In elk geval voldoet de situatie van verzoeker en van haar herkomstland om haar in aanmerking te laten komen voor subsidiaire bescherming.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. In het verzoekschrift wordt de "formele ongeldigheid van de bestreden beslissing" aangevoerd omdat uit de aan verzoekster ter kennis gebrachte beslissing op geen enkele wijze kan worden afgeleid of deze beslissing werd genomen door een bevoegd persoon.

Verzoekster wijst erop dat de kennisgeving louter "De gemachtigde ambtenaar" vermeldt en dat de bestreden beslissing zelfs niet vermeldt door wie ze werd genomen, noch werd enige stempel of handtekening aangebracht.

Te dezen wordt vastgesteld dat de "kennisgeving van beslissing" van 25 februari 2022, toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 1) en het administratief dossier (stuk 2), het volgende vermeldt:

"Voor de commissaris-generaal,

De gemachtigde ambtenaar,

[manuele handtekening]

ISC".

Hieruit blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing - voor de commissaris-generaal - werd gedaan en gehandtekend door de ambtenaar "ISC". Bijgevolg is het wel degelijk mogelijk te achterhalen welke ambtenaar de kennisgeving van de beslissing heeft uitgevoerd.

De beslissing "*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*" (toegevoegd aan het administratief dossier, stuk 3) bevat een stempel "*Bij delegatie Sophie VAN BALBERGHE Adjunct-commissaris*" en een handtekening. De thans voorliggende bestreden beslissing vermeldt bijgevolg wel degelijk door wie ze werd genomen en bevat een stempel én handtekening. Dat de kopie van de bestreden beslissing, die verzoekster ontving bij kennisgeving van 25 februari 2022, deze stempel en handtekening niet bevat, doet hieraan geen afbreuk, noch leidt dit tot de ongeldigheid van de bestreden beslissing. Verzoekster kon immers wel degelijk kennis nemen van de beslissing "*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*" met stempel en handtekening, aangezien deze beslissing zich in het administratief dossier bevindt. Het inzagerecht laat verzoekster toe om haar dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud.

Verzoekster toont verder niet aan dat Adjunct-commissaris Sophie Van Balberghe niet bevoegd is om onderhavige bestreden beslissing te ondertekenen.

5. Verzoekster volhardt in het verzoekschrift in haar vrees voor haar ex-verloofde E., die haar beweerdelijk mishandelde en in geval van terugkeer naar Nigeria zou doden omwille van haar weigering een besnijdenis te ondergaan alvorens met hem te huwen.

Wat betreft verzoeksters vrees voor haar ex-partner E., sluit de Raad zich na kennisneming van de elementen in het dossier aan bij de vaststellingen van verweerder.

Dienvolgens blijkt:

- verzoekster heeft helemaal niet aannemelijk gemaakt dat het voor haar onmogelijk was om een einde te maken aan haar relatie met E., eens de relatie gewelddadig werd; ondanks het huiselijke geweld dat verzoekster beweerdelijk enkele jaren onderging, koos verzoekster zelf om bij E. te blijven en samen te blijven wonen;

- wat betreft haar leefsituatie in Oeganda blijkt dat verzoekster een zelfstandige hoogopgeleide vrouw van in de veertig met een carrière is en ze een goede relatie had met haar familie;

- verzoeksters insinuatie bij de DVZ dat haar huwelijk gearrangeerd zou zijn, komt niet overeen met haar verklaringen bij het CGVS hieromtrent;

- uit verzoeksters verklaringen blijkt dat verzoekster en E. slechts verloofd en bijgevolg ongehuwd waren; ook haar visumdossier maakt geen melding van een gehuwde status;

- aangezien E. en zijn familie verzoekster als toekomstige echtgenote hadden gekozen en aanvaard en zelfs een bruidsschat hadden gegeven, is niet aannemelijk dat hun houding ten aanzien van verzoekster plots zou veranderen en zij opeens zouden eisen dat verzoekster een besnijdenis zou ondergaan;

- verzoekster kan niet aannemelijk toelichten waarom zij het bedrag van de bruidsschat niet heeft proberen terugbetalen aan E. om zich zo te onttrekken aan haar problemen;

- verzoekster keerde, nadat ze bij de politie aangiftes deed van huiselijk geweld en zelfs een nacht in het ziekenhuis werd opgenomen, steeds uit eigen wil terug naar haar verloofde E. (en niet uit onmacht om iets aan haar situatie te veranderen);

- uit verzoeksters verklaringen blijkt dat ze telkens klacht kon indienen bij de politie en dat hieraan ook gevolg werd gegeven: niets wijst op een onwil of onmacht vanwege de Oegandese autoriteiten om verzoekster bescherming te bieden;

- verzoekster is sinds februari 2019 uiteen met E. en overtuigt middels haar verklaringen allerm minst waar ze insinueert dat E. haar sindsdien met de dood bedreigde en zou hebben geprobeerd haar om te brengen door een onbekende op een motorfiets achter haar te sturen;

- er kan niet worden ingezien waarom E. verzoekster, nadat ze hem verliet omdat zij zich niet wilde laten besnijden voor het huwelijk, nog steeds overal zou zoeken;

- verzoeksters vrees voor E. is relatief te noemen omdat verzoekster na alle perikelen in dezelfde wijk als E. ging wonen en de situatie met E. haar er niet van weerhield om haar sociale leven verder te zetten;

- de door verzoekster neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het benadrukken gedetailleerde verklaringen te hebben afgelegd over de evolutie van haar relatie met E. en de mishandeling, het louter stellen dat ze herhaaldelijk hulp heeft gezocht bij de lokale politiediensten maar dat haar geen gepaste bescherming werd geboden, het verwijzen naar de situatie van andere vrouwen uit haar omgeving die het slachtoffer werden van ernstige gewelddaden vanwege hun echtgenoot, het stellen dat haar hoop dat zij een leven zonder E. in haar thuisland zou kunnen opbouwen ijdel was en het louter poneren dat haar sociaal leven wel degelijk werd beïnvloed door de gedragingen van E.. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoekster slaagt er hiermee niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

6. Waar verzoekster stelt dat ze zich diverse malen zonder succes tot de politiediensten heeft gewend, gaat zij eraan voorbij dat zij wel degelijk de mogelijkheid had om klacht in te dienen en dat de lokale politie ook gevolg heeft gegeven aan haar klachten. Dat verzoekster vervolgens uit eigen wil terugkeerde naar E. kan de politiediensten niet worden aangewreven. Verzoekster kon bijgevolg wel degelijk beroep doen op de lokale politiediensten en maakt niet aannemelijk dat zij geen bescherming kon krijgen in Oeganda. De stelling in het verzoekschrift dat er corruptie heerst in Oeganda zodat niet alle klachten serieus worden genomen, is een louter algemene bewering, die verzoekster met geen enkel concreet element aantoonst. Uit haar verklaringen kan geenszins blijken dat haar klachten niet serieus werden genomen door de lokale politiediensten in haar thuisland.

Te dezen dient er nog op gewezen dat, voor zover geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielmotieven, internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoekster geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Blijkens verzoeksters verklaringen kon zij wel degelijk beroep doen op de politie en werd gevolg gegeven aan haar klachten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, p. 24-28), zodat slechts kan worden vastgesteld dat verzoekster in Oeganda wel degelijk bescherming werd geboden.

7. Daar waar verzoekster verwijst naar de situatie van vrouwen uit haar omgeving, dient erop gewezen dat ze haar vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade concreet dient aan te tonen. Een loutere verwijzing naar de situatie van andere vrouwen kan de door haar beweerde persoonlijke vervolgingsfeiten niet staven.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de

commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

W. MULS